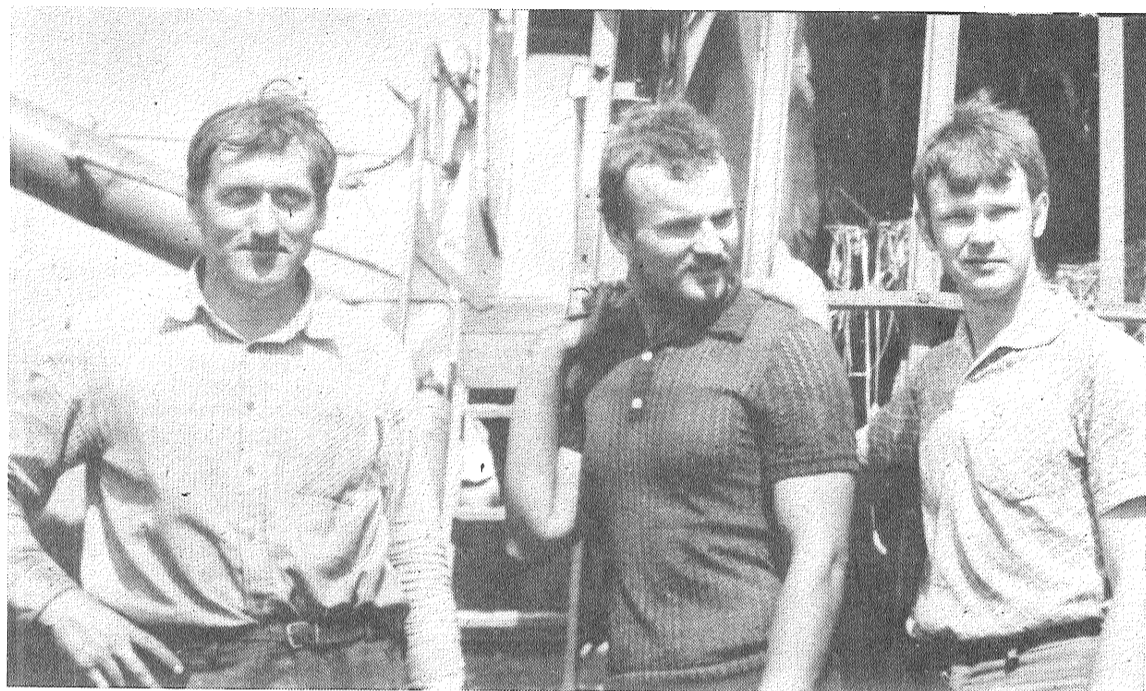

LENINA KĀROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

IZNAK KOPS
1950. GADA 29. MARTA
Nr. 90 (5784)
30.
JULIJS
SESTDIENA
1988. GADS
Maksa 3 kap.

Raža — 88

Kolhozā «Sīlūkains» ražas novākšanā līdz šim labāk paveicies saimniecības 2. ražošanas iecirkņa mehanizatoriem. Šo kolektīvu vada Māris Aizpurvietis (apakšēja attēla).

Kombainieru sacensībā teicamus panākumus gūst posms, kuru vada Jānis Slūka. Augšējā attēla (no kreisās): Jānis Slūka, Edgars Bečs un Ivars Zuicāns.

Tāpat kā visās rajona saimniecībās, arī kolhoza «Sīlūkains» ļaudis stingri nolēmuši ražas novākšanas kampaņas laikā stundas neskaitīt. Jāpiebilst, ka šogad no svara ne tikai padarītais, bet arī jo liela nozīme ir darba kvalitātei. Tikai tad būs iespējams visu izaudzēto nogādāt glabātavās.

J. SĪLICKA foto

Lauku darbu hronika

● Labības plaujā visaugstākos tempus sasniedz Aglonas padomju saimniecības, kolhozagrofirms «Krasnij Oktjabrj», Leņina un M. Gorkija kolhozu kombainieri. Sajās saimniecībās novākto platību pieaugums ir 4 — 5 procenti dienā.

● Rajonā kopumā noplūkti 137 hektāri (6 procenti) līnu. Visnaskāk strādā Suvorova kolhoza, kolhozagrofirms «Krasnij Oktjabrj», M. Gorkija un Kirova kolhozu līnu plūcēji. Te jau novākti attiecīgi 33, 19, 11 un 10 procenti šīs kultūras platību.

● Desmit rajona saimniecības plauj rapsi. Visvairāk padarīts Raiņa, Kirova un M. Gorkija kolhozos, kur noplūti attiecīgi 15, 15 un 17 hektāri.

● Divpadsmit rajona saimniecības pārdod valstij sienu. Savu uzdevumu jau izpildījuši Dzeržinska un Oškaina kolhozi, kā arī «Zelta vārpa» un «Rīts». Piecas saimniecības («Sarkanā ausma», kolhozagrofirma «Krasnij Oktjabrj», Suvorova un Kirova kolhozi, «Sīlūkains») līdz 29. jūlijam valstij vēl nebija

nodevuši nevienu tonnu sienu.

● Vairākas rajona saimniecības vēl turpina lopbarības sagatavošanu, lai gan sēto zālāju nenoplūtas platības palikušas tikai Rušonas sovhozā (32 hektāri). Sienu sagādes plānu līdz 29. jūlijam bija izpildījušas trīs saimniecības: Kirova kolhozs (107 procenti), Raiņa kolhozs (102 procenti) un «Rīts» (101 procenti).

● Rēķinot uz vienu liellopu, kopumā rajonā līdz 29. jūlijam sagatavoti 9,6 centneri barības vienību. Šinī ziņā visvairāk lopbarības uzkrāts «Sarkanajā ausmā», M. Gorkija kolhozā, «Zelta vārpa» un kolhozagrofirma «Krasnij Oktjabrj».

● Turpinās zemēs aršana ziemajiem. Līdz vakardienai rajonā kopumā bija uzarts 31 procenti no ziemajiem paredzētajām platībām. Aršanā labākos rezultātus sasniedzis kolhozs «Rīts» (79 procenti), kā arī Oškaina kolhozs (49 procenti), Kirova kolhozs (47 procenti) un «Zelta vārpa» (39 procenti).

Pārskats

par ražas novākšanu rajona saimniecībās līdz 29. jūlijam (pēc rajona agrortūnniecības apvienības dispečerdienēta ziņām)

Saimniecība	Novākts graudaugu (procentos)	Raža (centneros no hektāra)
«Kr. Oktjabrj»	41	32,7
«Sark. ausma»	31	31,1
«Rīts»	31	25,5
Raiņa	31	16,5
M. Gorkija	25	30,9
Leņina	24	21,5
«Nākotne»	24	20,1
Kirova	24	18,5
Oškaina	21	23,0
K. Marksa	21	12,2
«Zelta vārpa»	20	26,0
Dzeržinska	19	19,1
«Sīlūkains»	18	21,6
«Vārkava»	18	12,2
«Dzintars»	17	20,3
Rudzātu p. s.	17	18,5
Aglonas p. s.	16	15,7
Suvorova	12	15,0
Rušonas p. s.	12	12,2
«Dubna»	6	12,8
RAJONA	21	22,3

Mana valoda

● 19. jūlija numurā publicējam N. Romanovičas polemiskas piezīmes par valodu mācīšanu. Autore izteica savu viedokli par šo tematu, uzsvēra, ka apgūt krievu un latviešu valodas jāsāk jau agrā bērnībā, ka te liela loma ir bērnudārzniekiem. Esam saņēmuši lasītāju atsauksmes uz šo materiālu.

Pilnīgi atbalstu raksta «Mana valoda» autori un ar abām rokām balsoju par jaukto (krievu un latviešu) grupu izveidošanu bērnudārzos.

Kas par to, ja kāda audzinātāja nezina latviešu valodu. Lai sākumā viņa runā ar bērniem krieviski, bet viņas pārīniece lai organizē nodarbības un spēles latviešu valodā. Tad, man liekas, skolās nevajadzēs ziedot tītāniskas pūles latviešu valodas iemācīšanai. Turkiāt šīs pūles bieži vien izrādās veltas. Pazīstu ne mazums jauniešu, kuri pabeiguši 10 klases, bet nemāk runāt latviski.

No savas pieredzes zinu: ja vecāki nerunā latviski, tad bērnu patiešām jāpiespiež mācīties valodu. Labi, ja bērni dzīvo laukos un kontaktējas tikai ar latviešiem. Bet pilsētā? Piemēram, Līvānos. Pagalmos viņi sadalās grupās: krievu un latviešu bērni savrupinās cits no cita. Un latviešu valoda netiek apgūta. Ja nav sarunvalodas prakses, tad arī skolā iegūtās zināšanas drīz vien izkūp.

Mana meita, kad mācījās otrajā klasē, latviešu valodā saņēma tikai labas un teicamas atzi-

mes (galvenokārt pateicoties vecāku neatlaidībai), bet pietika mēnesi pabūt brīvdienās, lai visu aizmirstu. Tāpēc jaunāko meitu bērnudārzā gribējam vest uz latviešu grupu, taču... nebija vietu. Kad vajadzēs iet skolā, viņa nezinās latviešu sarunvalodu.

Patiešām — bērni valodas visātrāk apgūst, kad ir mazi. Ja, piemēram, Līvānu stikla fabrikas bērnudārzā 3 — 4 gadus veciem bērniem šogad izveidos jauktu grupu, mēs ar patiku tur vedīsim savu meitu. Un ar viņas palīdzību arī paši nostiprināsim latviešu valodas zināšanas, kuras apgūstam Līvānu kultūras namā rīkotajosursos, ko lieliski vada pasniedzēja M. Kručiņa.

V. KARJAKINS
Līvānos

Uzmanīgi izlasīju N. Romanovičas rakstu «Mana valoda». Esmu vienispriests ar autori. Būtu jauki, ja mūsu bērnudārzos parādītos jauktas grupas. Ar prieku uz tādu grupu vestu savu mazmeitiņu.

S. BROČANE
Preiļos

Ciema deputāts

Rudzētu vidusskolas direktors VLADISLAVS SPRINĀIS, ka mēdz sacīt, ir mūžīgā kustībā. Tiešais darbs, ciema deputāta pienākumi. Skolu direktoriem vasaras ipaši karstas, jo nākas gādāt, lai jaunajam mācību gadam viss būtu sagatavots.

J. SALNAVIEŠA foto

AUGSTU novērtējama sabiedrisko organizāciju darbību, konference atzīmē nepieciešamību demokratizēt to dzīvi, palielināt patstāvību un atbildību, enerģiski pārvarēt tādas trūkumus kā saorganizētība, formālisms un pasdarbīguma principu vājināšanās. Partija no savas puses maksimāli palīdzēs sabiedriskajām organizācijām jaunā veidā izprast savu vietu sabiedrībā, enerģiskāk iesaistīt savu radošo potenciālu atjaunošanas procesā, darīs visu, lai arī turpmāk attīstītos visas tautas patriotiskā kustība pārkārtošanās kursa atbalstīšanai.

(No PSKP XIX Vissavienības konferences rezolūcijas «Par padomju sabiedrības demokratizāciju un politiskās sistēmas reformu»)

Visus piecus gadus, kopš Preiļu 21. pārvietojamajā mehānizētāja kolonnā strādā Mihails Šrubokss, viņš aktīvi piedalījies sabiedriskajā dzīvē. Vairākus gadus jaunais komunist vadīja melioratoru kom-

jaunatnes pirmorganizāciju, tagad rosīgi darbojas tautas kontroles grupā.

Būdam remontdarbniecu vadītājs, viņš, protams, vislielāko uzmanību veltīja tieši šim iecirknim — kopā ar

citiem tautas kontrolieriem piedalījās pārbaudēs, kuru laikā pārlūkoja, kāds ir darba disciplīnas stāvoklis, kā tiek taupīta degviela un smērmateriāli.

Sopavasār Mihails Šrubokss kļuva par ap-

gādes nodaļas priekšnieku. Brīvā laikā tagad ir pavisam maz, un tomēr organizācijā uzskaita, ka tas nebūt netraucēs arī turpmāk aktīvi iesaistīties tautas kontroles grupas darbībā. J. ZANDES foto

No oficiāliem avotiem

Feimanka gaida palīdzību

Pārlapojot tautas kontroles rajona komitejas kārtējās sēdes materiālus, piemēram — «Par attīrīšanas iekārtu ekspluatācijas nopietniem pārkāpumiem kolhozos, sovhozos un rūpniecības uzņēmumos», atcerējos kolhoza «Nākotne» priekšsēdētāja R. Borovska dzelīgo piezīmi: sak, melioratori tira Feimanku un iztaiso tāš gultni tikai tāpēc, lai visi netirumi, kas plūst no augšteces, pēc iespējas drīzāk sasniegtu Dubnu, Daugavu, bet pēc tam — arī jūru....

Diemžēl kolhoza priekšsēdētājam ir liela daļa taisnības. To apliecināja arī Feimankas zonā izvietoto kolhozagrofirms «Krasnij Oktjabrj» un Suvorova kolhoza mehānisko darbnīcu, degvielas un smērvielu noliktavu un vairāku lopkopības fermu apsekošana.

Konstatēts, ka Feimankā iepļūstošie ūdeņi no meliorācijas grāvja, kurš novada kolhozagrofirms «Krasnij Oktjabrj» lielfermas «Progress» notekūdeņus, ir stipri piesārņoti. Attīrīšanas iekārtas nedarbojas.

Kreisajā krasnā, Feimankas upes piekrastes aizsargājamajā joslā, atrodas liellopu komplekss «Aizupieši». Aina tā pati: attīrīšanas iekārtas sabojājušās un nedarbojas, notekūdeņi piesārņo upi. Teritorijā, apmēram divi hektāri, atgādina kūtsmēslu krātuvi. Ūdenskrātuves pusē tai nav apvalņojuma, tāpēc šķidrīe kūtsmēsli «bagātina» Feimanku. To pašu var teikt arī par cūkkopības kompleksu «Aizupieši». Kā tik te nav: atkritumi, kūtsmēsli, pat... beigtī dzīvnieki. Un tas — ūdenskrātuves zonā!

Apkārtējās vides piesārņošanas ziņā uzmanību pelna arī kolhozagrofirms mehāniskās darbnīcas. To teritorijā ir slīpums uz upes pusi, lietus ūdens kanalizācijas nav, tāpēc netīrumiem ceļš, kā saka, valā. Nav nodrošināti attiecīgi apstākļi naftas produktu uzglabāšanai degvielas un smērvielu noliktavā, tāpēc lietus tos ieskalo ūdenskrātuvē.

Līdzīgs stāvoklis ir Suvorova kolhoza mehāniskajās darbnīcās — notekūdeņi no mašīnu mazgāšanas vietas, papildinājušies ar naftas produktiem, plūst tieši Feimankā.

20 — 30 metru attālumā no upes uzcelta cūku novietne «Bārbāži». Un atkal tā pati aina: upes krasts fermas pusē nav aprīkots ar valni, šķidrīe kūtsmēsli uzkrājas un draud piesārņot ūdenskrātuvi. Analoga situācija liellopu fermā un cūku fermā «Ornīši».

Secinājums viens: gan kolhozagrofirms «Krasnij Oktjabrj», gan Suvorova kolhoza vadītāji turpina ignorēt republikas Ministru Padomes lēmumu par mazo upju pasargāšanu no piesārņošanas. Kāda gan jēga rajona agrorūpniecības apvienības izstrādātajam pasākumu plānam, ja tas «darbojas» tikai uz papīra, bet «Lauktechnikas» rajona apvienības pārvaldnieks S. Nesterenoks (viņš — arī rajona agrorūpniecības apvienības priekšsēdētāja vietnieks mehānizācijas jautājumos) līdz nesenam laikam pat nenojauta, ka tieši viņa pārziņā ir jautājumi, kas saistīti ar attīrīšanas iekārtu ekspluatēšanu rajona saimniecībā.

Bet tagad — par tautas kontroles rajona komitejas lēmumu. Kolhozagrofirms «Krasnij Oktjabrj» ģenerāldirektoram R. Kavinskim un Suvorova kolhoza priekšsēdētājam G. Krasovskim uzlikts par pienākumu īstenot komisijas priekšlikumus, kuri izklāstīti aktā. Par bezatbildību, kas pieļauta, gādājot par attīrīšanas iekārtu darbību, kolhozagrofirms «Krasnij Oktjabrj» galvenajam inženierim mehānikim V. Unžakovam izteikts rājiens. Bez tam Daugavpils zonālā Valsts ūdenssaiņdzības inspekcija viņu sodījusi ar 100 rubļu naudas sodu. Līdz 1. oktobrim jāizdara kolhozu un sovhozu attīrīšanas iekārtu pilna inventarizācija. Tas ietilpst S. Nesterenoka pienākumos.

Lēmums pieņemts, sodi uzlikti, uzdevumi noteikti. Tikai — vai daudz cietušajai Feimankai kļuvis vieglāk? Nē, pagaidām nē. Un tā būs līdz tam laikam, kamēr pareizie lēmumi nepārtaps konkrētos darbos.

I. IVANOVA

TAUTAS KONTROLES LAPPUSE

№ 4 (77)

JONIJA Preiļu siera rūpnīca no Rudzātu padomju saimniecības nepieņēma 4 tonnas piena, jo tam bija palielināts skābums. So fakti konstatēja tautas kontroles rajona komitejas pārbaudē.

Kā apgalvo padomju saimniecības darbinieki, piens ieskāba tāpēc, ka fermās izgāja no ierindas saldēšanas iekārtas. Rudzātu sovhozs, tāpat kā visas rajona saimniecības, noslēdzis līgumu ar «Lauktechnikas» rajona apvienību par lopkopības fermu iekārtu remontu un apkalpošanu.

No pārmētumiem — uz saprašanos

tajā skaitā — arī par saldējamo. Saskaņā ar noteikto kārtību, ja triju stundu laikā pēc izsaukuma saņemšanas piena pirmasrades iekārta netiek izremontēta tehniskās apkalpošanas stacijas vainas dēļ, «Lauktechnikas» rajona apvienība sedz saimniecībai nodarītos materiālos zaudējumus. Minētajā gadījumā tas nenotika. Kāpēc?

Saimniecībai ir tiesības izteikt «Lauktechnikai» pretenzijas tikai tad, ja ir tās vainas pierādījumi, tas ir — katrā konkrētā gadījumā komisija, kuras sastāvā ir «Lauktechnikas», saimniecības un Valsts lauksaimniecības tehniskās uzraudzības dienesta pārstāvji, noskaidro mašīnu un iekārtu avarēšanas cēloņus un raksturu, nosaka abu pušu vainas pakāpi un materiālo zaudējumu apjomu.

Diemžēl gadījumā, kuru minējām sākumā, tas netika izdarīts un attiecīgu aktu nesastādīja. Tāpēc sākās savstarpēji pārmēti. Bet — kā lai to nebūtu, ja laikā no 1. līdz 13. jūnijam «Lauktechnikas» rajona apvienī-

bas lopkopības fermu tehniskās apkalpošanas stacijas dispečers saņēma 49 izsaukumus, un 34 gadījumos no ierindas bija izgājušas tieši saldēšanas iekārtas.

Protams, agrī vai vēlū salūzušo iekārtu izremontēs. Tomēr «Lauktechnikā» jau tā pieraduši būt bezatbildīgi par fermu iekārtu dikstāvēm, ka stacijas dispečers pat nenorāda bojājumu izlabošanas datumu, par stundām nemaz nerunājot. Turklāt par

Fakts un komentārs

OTRKART, vajadzētu iemācīties cienīt citu cilvēku darbu. Bieži gadās, ka jāmaina elektromotors, kuram pāri lījis ūdens no mazgājamās šūtenes.

TREŠKART, lai kvalitatīvi atdzesētu pienu, nepieciešams nodrošināt ūdens ritmisku piegādi. Arī tā daudzās saimniecībās — problēma. Lai tiktu pie dziļurbuma akas, vajadzīgs traktors. Bet dažreiz arī tas nepalīdz. Kā, piemēram, nesen gadijās Kirova kolhoza Trūpu fermā. Ļoti sliktā stāvoklī pie fermām piebraucamie ceļi ir kolhozos «Dubna», «Nākotne», minētajā Rudzātu padomju saimniecībā. Kur te var būt runa par līgumā līmitētajām 3,5 stundām!

CETURTKART, akūta ir arī iekšējā problēma. Proti — remontdarbnīcās pirmām kārtām remontē mašīnas, ar kurām pārvadā nenozīmīgas kravas, bet to, ka apkalpojošā dienesta mašīnas iziešana no ierindas nozīmē saskābuša piena tonnas, neredzam.

Gribu pieskarties arī darba apmaksas sistēmai. Patiesām — te vēl nav kārtības. Kur tas der, ja darba algas apjoms ir tieši proporcionāls remontu laikam! Jābūt taču otrādi. Tāpēc pāriesim uz sistēmu, kur darba apmaksā būs atkarīga no tā, vai agregāts darbojas.

Visvairāk pretenziju mēs saņemam tieši no tām fermām, kurās ir vecā iekārta. Mūs nosauc par «naudas plēsējiem», jo mēs uzņemamies šīs iekārtas apkalpot un remontēt, bet no saimniecības neņemam to pašu, ko par jaunās iekārtas apkalpi. Lai gan esam tiesīgi pielietot koeficientu 1,2 un visus atsevišķus remontus noformēt pēc atsevišķa akta. Lūk, tādi mēs esam «plēsēji».

Noslēgt šo komentāru tomēr gribu optimistiski. Ja mūsu dienests retāk cīnīsies pret sekām, bet biežāk — pret cēloņiem, ja sāksim cienīt arī citu darbu, ja strādāsim radoši (te es domāju racionalizāciju), tad pārmēti mūsu adresē būs daudz mazāk.

Sestdienas SPEKTRS

Latvijas Kultūras fonda AICINĀJUMS

Lai saglabātu un saglabātu paudzēm skaistumā un nodarībai vēl dažu labu latvisku sētu, aicinām saimniekus, kuriem nav dzimtas mantinieku, kā arī iestāžu un organizāciju darba kolektīvus, kuriem pieder šādas mājas, ziedot īpašuma tiesības Latvijas Kultūras fondam.

Par mājas telpu izmantošanu, par iespējamiem remontiem un būvdarbiem Fonds vienojas ar īpašnieku vēl pirms ziedojuma akta parakstīšanas un iespējamie varianti tiek fiksēti ziedojuma aktā. Fonds paredz arī veco cilvēku iespēju (pēc viņu pašu vēlēšanās) palikt ziedotajā mājā kā tās morālajiem saimniekiem un, iespējams, pārvaldniekiem.

Kultūrciecerē attaisnosies, protams, tikai tad, ja mājas ir neizpostītas, ir reālas to sakopšanas iespējas, atrodas dabiskā kultūrainavā un celtas latviskā vai muižas ēku celtniecības tradīcijā, t. i., ja tās ir etnogrāfiski iezīmīgas.

Ja tas tā notiksies un ja ziedotājiem nebūs iebildumu, ziedo-

tāju sarakstu publicēsīm presē, jo katrs šāds ziedošanas akts liecina par cilvēku lēmumu un domāšanas cildenumu.

Tā mēs
1) saglabāsim (kaut arī jau nokavēti) dažu labu latvisku sētu dabā, vidē (ne tikai etnogrāfiskajā muzejā);

2) pasargāsim vēl neskartas, nepārbūvētas celtniecības vērtības, kā arī dārzus un kokus no pārveidošanas šodienas merkantīlajos apstākļos, kad katrs māju iepircējs gatavs uz visu, lai «taisītu lielo naudu» (atceries «Indrānu»);

3) dosim iespēju iemītnāties šais skaistajās vietās skaistumu saprast un uzturēt spējīgus cilvēkus, pie reizes nodrošinot vecajiem saimniekiem «labu kompāniju» vecumdienās;

4) bagātināsim vietējo vidi ar Latvijas Kultūras fonda aktīvistiem un aktivitātēm.

IMANTS ZIEDONIS,
Latvijas Kultūras fonda
priekšsēdētājs

Laika maz

Līdz jaunajam mācību gadam vaiks tikai mēnesis. Vai durvis vērs bērnu mākslas skola Līvānos un Preiļu bērnu mūzikas skolas filiāle Aqlonā?

Līvānu pārvietojamā mehanizētā kolonna, ceļot dzīvojamā māju, izbūvēja piebūvi. Direktoru padomē panākta vienošanās, ka šīs piebū-

ves celtniecības izdevumus segs pilsētas rūpniecības uzņēmumi un rajona izpilddarība. Patlaban jaunā mākslas skola jau iegādājas mēbeles un inventāru.

Turpretī Aqlonas ciemata bijušajā bērnu dārzā, kas atvēlēts mūzikas skolas filiālei, remontdarbi vēl nav sākušies. Vai govhoza celtnieki kopā ar palīgiem no Jaunaglonas 58. profesionāli tehniskās vidusskolas visu paveiks savlaicīgi?

V. RADIS

Svešinieci.

J. LIVMAŅA—TRUBIŅA foto

Festivāla „Baltika — 88” saulainajā ceļā...

FOLKLORAS spēku mēs, bijušie studenti latgalieši, pazinām no bērnības. Lauku laudis taču dziedāja talkās un godībās. Senas polkas spēlēja muzikanti. Bet folkloras, jēgu tautas likteņgaitās mums, topošajiem filologiem, folkloristikas lekcijās atklāja valodnieks un folklorists Arturs Ozols. Tāpat kā mūsu novadnieks Jānis Niedre, arī viņš kādu laiku (1952 — 1955) bija Zinātņu akadēmijas Folkloras institūta direktora vietnieks. A. Ozols bija sirsniņš, labsirdīgs cilvēks. Vienā no pirmajām lekcijām viņš pateica: «Mīļiet savas tautas garamantas! Tas ir lielākais dārgums, ko senči mums atstājuši. Arī pēc mums tautasdziesmai jāskan!»

Zēl, ka ne filoloģijas zinātņu doktors A. Ozols, ne viņa kolēģis J. Niedre nesagaidīja nupat aizvadītos svētkus — pirmo starptautisko festivālu Latvijā. Viņi būtu ne mazāk savilpīgi, kā aizvadītajās dienās tūkstošiem cilvēku Vecrīgas ielās un laukumos, koncertzālēs, Dainu kalnā Siguldā, pie Daugavas, Gaujas, Ogres, Mēmeles, Mūsas, Juglas ezera krastā — Etnogrāfiskajā brīvdabas muzejā...

Paies gadi, un varbūt lielā kultūras notikuma aculiecinieki bērniem un mazbērniem stāstīs par folkloras festivāla «Baltika» pirmreizīgumu, krāšņumu. Norvēģijas tautas deju ansambļa dalībnieki (viņi pirmie devoja Rīgas Sporta pili festivāla atklāšanas koncertā) festivāla laikā teica: «Lai kur mēs esam bijuši, nekad vēl neesam redzējuši tādu aizrautību un istumu attieksmi pret folkloru.»

Dalībnieku vidū festivālā bija arī mūsu novadnieki: Valdis Muktupāvels uz dūdas spēlēja atklāšanas signālu; dziedāja Saunas sievas; spēlēja Jersikas lauku kapela;

Katrā koncertā «Vilcējas» (no Zviedrijas) neaizmīra arī latgaliešu tautasdziesmu! Bet «Ave sol» koncertzālē pulsim no Bostonas (ASV), dziedot senos laikos no teicējas Latgalē pierakstīto dziesmiņu par dzeguzīti un māšīnu, kas jūras viņā krastā, savilpnojumā... (Paši zināt, kā notiek, kad jūtas kāpj no sirds līdz acīm.)

Atklāšanas koncerts nesa pārsteigumu: Spānijas kopa no Kanāriju salām, no Santakrusas de Lapalmas, beigusi deju, latviski sāka nu jau daudzām pasaules tautām zināmo «Pūt, vējņņ!»... Mūsu viesis Santjago Fernandess satraukts vēlāk stāstīja: «Mēs šo dziesmu mājās iemācījāmies divu nedēļu laikā. Kad, mums dziedot, te Rīgā visi piecēlās kājās un sāka dziedāt līdzī, man savilpnojumā sametās tumšs gar acīm, un es neko vaīrs neatceros.»

Augstākā mērā atzinīgi pirmos starptautiskos folkloras svētkus Latvijā vērtē visas PSRS un ārējo delegācijas.

Ar pašapziņu un karstām jūtām šo festivālu aizvadīja Rīga.

Tādu emociju bagātību sirmā pilsetā saņēma varbūt pirmo reizi gadsimtā. Pirmās tikšanās Vecrīgā. Sadancošanas Komjaunatnes krastmalā pie Daugavas jūlija naktīs. Svētku dalībnieku gājiens pa tūkstošiem cilvēku veidoto «gatvi». «Ziedu lietūs», kas tautas mūzikas koncerta lija no LVU Lielās aulās balkoniem pie daugavpīliešu, «Kolibrī» un citu muzicētāju un dziedātāju kājām. Un pasakaini skaistais 15. jūlija rīts un priekšpusdienu «Latvija miniatūra» — Etnogrāfiskajā brīvdabas muzejā Juglas ezera krastāl Republikas novadī šeit uzņēma viesus. To grūti aprakstīt. Pie mums senāk svešzemnieki — vāci, zviedri, poļi, krievi ir nākuši neaicināti — ar kara karogiem. Sajā rītā, kad saule zeltīt zeltīja, novada sētās (reizē ar Baltijas tautu senajām krāsām), senču lauku sētās un noripās sanāca draudzīgi dziedātāji un dejotāji, ienesot karogus, smaidus un dziesmu — no Bulgārijas, Polijas, visām Skandināvijas valstīm, ASV, VFR... Lietuviēši un somi ienākuši kādā Latgales sētā, ar nenarastu pietāti uzliuko senātni. Dārziņā lido tauriņi; dzied kokos putni; saule silst jaunie āboli augļu dārzā un latgaliešu polkā griežas pāri. Viesus uzclenā. Sajūta tāda, it kā mēs būtu kādā no vecajām sādžām kāzās vai citās godībās.

Uz maltuves salmu jumta pamanu kāda ciema uzliktu lauku puķu pušķīti — dziļas cieņas apliecinājumu malējīņām, kas grieza dzirnas un jau agros rītos dziedāja... (Varbūt to tikko uzlikusi bostoniete, kas palet mums garām un nogriežas pa ceļi pie podnieka mājas? Eka šeit 1956. gadā atvesta no kādreizējā Silajānu pagasta Gaillšu ciema. Pie sīncēm stāv Antons Kūkojs un stāsta par vedumu šī rīta tirdzīnam. Tur viesi izmēģina pūst svilpauņiekus...)

Lielās, saulainās folkloras dienas kā spožs dzintars mirdzēs tautas kultūras vēsturē. Tās vēl nebija atklātas, kad jerskiešu kapelas vīri 12. jūlija vakarā jau spēlēja polkas un pte Radio nama (Doma laukumā) laudis griežas dejā. Citā stūrī, ap 40 soļus no paša Doma, latgaliešu dziesmas dziedāja saunietes — sirsniņi, izjusti, aizvien drošāk. Vinām kaimiņos bija mazle zemgalieši — «Auseklīša» bērnu folkloras kops 3—9 gadus vecie puīši un meitenītes, kurus jau ziemeļi iepazīst šī novada koncertā Filharmonijas zālē (cūkganu un govju ganu apdziedāšanā).

17. jūlijā samilza mākonī Ogrē. Estrādes laukumā iedegās prožektori. Tūkstošu priekšā dziedāja jaunākā no tālajām viesnām — mazā Guna no «Vilcējām». Skatoties — kamoliņš kāpj krūtīs. «Paldies, Guniņ, ka atbrauci! Varbūt šo dziesmiņu mācījies no vecmāmuļas uz svešu pusi līdzī panemtās grāmatīņas, ko pirms kara pamatskolās koru bērni lietoja? Tā ir mūsu novadnieka Jēkaba Grau-

biņa grāmatīna «Dziedonītis. Tautas dainu krājumiņš pirmskolas un māju bērniem».

Cits novadnieks — Pīters Smelters (viņš strādājis Līvānu un citās draudzēs) — jau 1899. gadā sakārtojis «Tautas dziesmu, posoku, meiklu un parunu woceleiti». Šis latgaliešu humanists sūtīja tautasdziesmas Krišjānim Baronam. Nav aizmirsis pašas teicējas pieminēt arī «Woceleiti»: Zipsānu Agnesi, Veigulu Tekli, Stepulānu Agati, Jakupanu Jūli, Anšu Madaļu un citas.

Preiļu novadā jaunatne varbūt arī nezina, ka Līvānos bležs cieņiņš bija brīnumskanīgo tautasdziesmu apdaru komponists Emils Meingallis un Latgales lielo dziesmu svētku (1940. g.) sarakstīšanas idejas tēvs komponists, toreizējais Tautas Konservatorijas rektors A. Freils. (Pirms dažiem gadiem «Liesmas» apgādā iznāca viņa kolēģa Teodora Tomsona grāmata «Par latviešu tautas dziesmu». Viņš ir komponists, un ar lielu sirsniņu atceras savus audzēkņus, ar kuriem strādājis kopā Latgalē, Tautas konservatorijā.)

Festivāls, domāju, skaisti svētki bija arī Upmalas ciemā dzimšajai Monikai Līvānē. Vina taču tik daudz ir darījusi, lai Preiļu rajonā izauztu kuplākais etnogrāfisko un folkloras ansambļu skaits — kā nevienā citā Latvijas rajonā.

20. jūlijā — mūsu republikas gadadienas priekšvakarā — Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja alejā citu vidū satikām mūsu kora «Dzintars» viesus, kas nupat atbraukuši koncertēt uz Rīgu no Koblenčas. Festivāla atbalss ir tik plaša, ka arvien jauni apmeklētāji grib redzēt šo unikālo muzeju, kur tēvtēvu ēku priekšā, pagalmos un norās, dejas un dziesmas trijas stundas aizvadīja folkloras draugi no ASV un Eiropas zemēm. Varam būt pašcieņas pilni, ka tieši mūsu republikā, festivāla nobeigumā, izskanēja aicinājums Apvienoto Nāciju Organizācijai. Aicinājumā ir šādi vārdi: «Folklorā ir katras tautas dzīvības un nemirstības zīme. Tā ir iespēja apliecināt patstāvību un stūrīnāt kopību. Nākotnes priekšā arī folklorā klūst par vienu no saudzējamākajām cilvēces kultūras vērtībām.

Tautu labākas saoprašanās vārdā mēs, šogad Baltijas jūras Latvijas krastā notiekošā starptautiskā folkloras festivāla «Baltika-88» dalībnieki, ierosinām iespējami tuvākā laikā izsludināt Visvasaules folkloras gadu.»

Noslēguma koncertā šo tekstu nolasiņā «Baltika-88» organizācijas komitejas priekšsēdētāis, Latvijas KP Centrālās Komitejas sekretārs Anatolijs Gorbunovs. Viņš ir dzimis Latgalē. Pildas pagastā un kopā ar visiem novadniekiem priecājās par mūsu novada etnogrāfisko un folkloras ansambļu balsu spožumu, par Latgales lauku puīšu muzicēšanas prasmi un aizrautību.

PĒTERIS VILCANS

● TŪRISMA CEĻĶŪMA PIEZĪMES

Apgleznotā emalja Rostovā

Rostova pie Jaroslavas ar saviem arhitektūras pieminekļiem un sienu gleznojumiem glabā daudz vēsturisku relikviju un tautas mākslas tradīciju. Viena no tām — prasme apgleznot emalju. Jau 17. gadsimtā šī māka nāca ar vēlmi izdaiļot dzīvi.

Emaljas māksla ir sarežģīta un darbietilpīga. Taču, ja izdodas radīt dzīvības pilnu miniatūrgleznu, tā mirdz un sasauca ar savu letveri.

Uz balti gruntēta sarkanā vara plāksnes jau vairākus gadsimtus glezno ziedus, putnus, cilvēkus.

Pēc vairākkārtīgas apdedzināšanas darbu pārklāj ar caurspīdīgām emaljas krāsām, kas piedod dzīvesprieku un kustības klātbūtnes sajūtu.

Kopš 19. gadsimta vidus kļūst populāri portreti emaljas tehnikā un stājgleznu miniatūrkopijas.

20. gadsimta sākumā darbojas speciāla emaljas mākslinieku skola, kur pasniedz zīmēšanu un gleznošanu. Sākot ar divdesmitajiem gadiem, emaljas mākslu kuplina daudzi profesionāli izglītoti mākslinieki. Plaukst jūvelierizstrādājumu pieprasījums.

nozīmīšu un emblēmu darināšana. Dažādojas pamatņu metāli, tāpat fonu krāsa.

Fabrikā «Rostovas emalja» ražo arī rokdarbu un rotaslietu kastītes, pūderņicas, kosmētikas maciņus, paplātes, zīmogredzenus un daudzas citas noderīgas lietas.

Rostovas mākslinieku apgleznotā emalja ar savu vērtīgumu dod pozitīvas emocijas, muzeju un personīgajās kolekcijās, tā allaž iepriecina ar kādu vēl mazāk pamanītu niansi.

I. RISMANE

Rajona kinoteātros

Valērijs Prijomihovs
un Anatolijs Papanovs

MAKSLAS FILMA

«1953. GADA AUKSTĀ VASARA»

...Kādā no ziemeļu zvejnieku ciemiem, kas atrodas ūdeņiem bagātās upes krastā, pēc ieslodzījuma izsūtījumā atrodas divi «politiskie noziedznieki», kurus ciematnieki pazīst tikai pēc iesaukām.

Dzīve šajā no apkārtējās pasaules šķirtajā nabadzīgajā ciematnīā rit pēc likumiem, kas nostabilizējušies daudzu gadu gaitā un ko ciematnieki uzņem kā kaut ko mūžīgu un nemainīgu. Bet 1953. gada vasarā ciema milicis Mankovs atgriežas no pilsētas ar pārsteidzošu ziņu: kā nodevējis un tautas ienaidnieks atmaskots visvarenais Berija! Viņš atvedis arī vietējas nozīmes jaunumu, proti, apkārtne uzradušies kriminālnoziedznieki, kuri kopā ar daudziem citiem ar Berijas pavēli amnestēti tūlīt pēc Staļina nāves...

Režisors — A. Proškins.
«Mosfilm».

Lūdzam sabiedrības palīdzību!

Skolu reforma paredz īstenot būtisku uzlabojumu jaunatnes profesionālajā orientācijā, audzināšanā un apmācīšanā darbam. Mācību gads aizvadīts, taču dīķošanas nav — skolēniem rit piektais jeb darba semestris. Jaunāko klašu audzēkņi (2. — 5. klašu, arī daļa sestklasnieku) praktiska darba iemaņas apgūst skolas mācību un izmēģinājumu laucīnos. Skolotāja vadībā bērni ne tikai apgūst agrrotehnikas pamatprincipus, bet arī bagātina savas zināšanas par lauksaimniecības kultūrām, par puķēm un dekoratīvajiem augiem. Skolas laucīnos ir tādi augi, kurus pilsētas bērns pat nav redzējis. Piemēram, te aug griķi, rapsis, lucerna, soja, turnepsis, tauksaknes un citas kultūras.

Skolas mācību un izmēģinājumu laucīnos izaudzētais lieti noder: katru gadu daļu ražas nododam sabiedriskās ēdināšanas

uzņēmumam, bērnodarziem, arī vienkārši pārdodam. Kaut ne daudz, tomēr īstenojam Pārtikas programmas uzdevumus. Pagājušajā gadā mūsu darbs rajonā izpelnījās visaugstāko novērtējumu.

Soruden plānojam realizēt šādu ideju: daļu ražas pārdot (organizēsim speciālu tirgu) un iegūtās līdzekļus pārskaitīt V. I. Leņina Bērnu fondam.

Diemžēl pašreiz mūsu labajiem nodomiem radušies vēra nēkami draudi, proti, tikko laucīnos paaugās kaut kas ēdams, tā tūlīt bija klāt nelūgti viesi. Šie «viesi» izlauz vārtīnus, pat stieplu žogu pārgriez. Un paši laucīni faktiski tiek iznīcināti: ir izrauti un izmīdīti augi, nežēlīgi lauzti pat koku zari. Bērnu draiskulības? Nav izslēgtas. Taču — vai bērni spētu aiznest ievērojamu daudzumu kartupeļu, sīpolu, «notīrīt» veselām va-

gām burkānus, bietes? Bez mīnas pazūd arī puķes. Uzskatu, ka te darbojas lielāks spēks — pieaugušie.

Domāju, ka bērns, kurš dārzā pats sējis, stādījis, kaplējis, ravējis, ūdeni nesis un dobes laistījis, nekādi nav spējīgs savu darbu iznīcināt. Pastrādātais barbarisms klaji liecina par atsevišķu pilsoņu necieņu pret cita darbu (te ir runa par bērnu darbu!). Tā ir darba zaimošana, tas ir amorālisms. Mēs, skolas kolektīvs, gaidām palīdzību no kārtības sargātājiem orgāniem, bet galvenokārt jau no visas sabiedrības. (Bez liecītekiem praktiski nekās nenotiek.)

Un vēl — nebūtu slikti, ja par teikto izraisītos pārrunas arī ģimenes lokā.

S. BUBNOVSKA,

Līvānu 2. vidusskolas mācību un izmēģinājumu iecirkņa vadītāja

Kāpēc Kazimirs slotu vicina?

Izlasījuši virsrakstu, neuztraucieties! Mūsu paziņa Kazimirs nav administratīvi sodīts un norikots uzpost Preiļu ielas. Nē! Darbošanās ar slotu un lupatu ir mērķtiecīga un visnotaļ pamatota. Taču stāstīšu visu pēc kārtas.

Nesen Kazimirs sastapa savu jaunības dienu draudzeni Zeltu no Līvāniem. Viņa palielījās, ka esot, kā saka, ietikus labā robā. Proti, strādājot par apkopēju daudzdzīvokļu namā.

— Tu joko, — iebilda Kazimirs. — Sētnieki pilsētā ir, bet apkopējas dzīvojamu namu kāpņu telpu tīrīšanai...? Nav dzirdēts. Līdz šim īrnieki paši sakopa savas mītnes durvju priekšus.

— Draudziņ, viss mainās, — paskaidroja Zelma. — Augsti skoloti ļaudis, kuri trauksmaiņi staidzas īstenot gaisās nākotnes grandiozos ražošanas plānus, ir nevalīgi. Starp citu — viņi pat nezina, kā ar slotu un lupatu izdarīties. Tāpēc kādas Līvānu rūpnīcas administrācija pieņēma oriģinālu lēmumu: dzīvojamā nama kāpņu telpu uzpošanai atļaut apkopēju. Naudu, protams, maksā no uzņēmuma kases.

— Gandrīz fantastiskil Bet — vai tas ir likumīgi?

— Saproti vienu lietu: kamerstrādnieki neprotēstē, tikmēr jebkura naudas iztērēšana tiek uzskatīta par likumīgu. Mēs taču visi esam sava uzņēmuma saim-

nieki. Pareizi? Nu, lūkl! Un vēl — rūpnīcas ļaudis ir bagāti. Tālab viņi to var atļauties.

Kazimiram šī situācija tomēr likās aizdomīga. Viņš prātoja: — Kā nu iznāk? Līvānu pilsēta ir jāuzkopj, arī šeit esošo uzņēmumu teritorijās vēlama krietni labāka kārtība. Taču uz pārmetumiem dažādi priekšnieki tradicionāli atbild, ka neesot līdzekļu, trūkstot darbaroku. Piepeši tāda greznība — apkopēja

FELETONS

durvju priekšas izmēšanai! Divaini, pavīsam divaini!

Sāda ieteicīga neticība Zeltu gandrīz vai personīgi aizvainoja. Un viņa sapikušā balsī sacīja:

— Nepārpulē savu galvu! Tā vēl noderēs cepures izrādīšanai. Atbildi kā virietis, tā skaidri un gaiši, vai nāksi man par pāriņnieku? Rūpnīcas ierēdņi sola labi maksāt.

— Vai es to spēšu? — Kazimirs izbījies atjautāja.

— Pipēdam. Kā draugam tev varu pačūkstēt, ka slotas kāts rokās tulznas nebeberzis. Jo ir viens pozitīvs apstāklis, proti, visās durvju priekšās nav jāslauka.

— Kā tā?

— Elementāri. Ir diezgan

daudz cilvēku, kuri protestē. — Pret ko? Vai pret tīrību un kārtību?

— Secinājumus izdari pats. Man, piemēram, vairākkārt ir aizrādīts, lai es ar savu slotu nebaidot sunīšus un kaķīšus. Un tās mēslu čupas arī nevajagot urķēt. Lai manta krājoties. Viņiem, lūkl, tā esot ierasts. Kopš mazotnes.

— Skaidrs — pārceņties nevajag. — Kazimirs secināja. Un piebilda: — Bez šaubām, katrā cilvēkā vēlēšanās un sadzīves tradīcijas ir jācieta.

...Kā jau sacīju, Kazimirs tagad apgūst profesionālās iemaņas un noslēpumus. Pa vakariem viņš praktizējas kādā kantorī. Vicina tur slotu. Zibenīgi! Plastiķi izloka lupatu, īpaši cenšoties nospodrināt durvis, uz kurām rakstīts maģiskais vārds «Priekšnieks».

Taču šodien Kazimirs izskatīlās pagalam sadrumšis. Kāpēc? No Līvāniem atnākusi vēsts, ka rūpnīcas viens otrs strādnieks sācis iebilst pret kolektīva naudas neracionālu izlietošanu. Konkrēti — sliņķu un nevižu apkalošanai speciālu apkopēju brigādi nealgošot.

Kā būs īstenībā, to neviens īsti nezina. Arī Zelma pagaidām klusē.

K. PRIEDITIS

Redaktors P. PIZELIS

Sludinājumi

BARKAVAS 67. PTV
uzņem jauniešus un jaunletes sekojošās specialitātes:
augļkopības dārzenkopības meistars,
plaša profila traktorists, remontatslēdznieks, «B» un «C» kategorijas šoferis,
lauku celtniecības meistars,
3. klases traktorists (mācību laiks 3 gadi, uzņem ar 8 klašu izglītību),
krāsotājs (mācību laiks 1 gads, uzņem ar nepilnu vidējo izglītību),
autoremontatslēdznieks (mācību laiks 1 gads, uzņem ar nepilnu vidējo izglītību),
traktorists mašīnists (mācību

laiks 6 mēneši, uzņem no 16,5 gadiem).

«B» un «C» kategorijas šoferis (mācību laiks 5 mēneši, uzņem no 17,5 gadiem, mācību sākums 15. septembrī).

Pieteikumi iesniedzami personīgi līdz 20. augustam. Klāt jāpievieno šādi dokumenti:

izglītības dokuments, raksturojums, medicīniskā izziņa, dzīves vietas izziņa, dzimšanas apliecība vai noraksts,
3 fotokartīņas (3x4 cm).

Skolas adrese: Madonas rajons, Barkavas ciems, Dzirnava iela 1, tālruni: 36501, 36599.

JAUNAGLONAS 58. PROFESIONĀLI TEHNISKĀ VIDUSSKOLA
1988. — 1989. mācību gadā uzņem audzēkņus apmācīšanai šādās specialitātes:
plaša profila traktorists mašīnists, C kategorijas autovadītājs (spēj veikt arī remontatslēdznieka pienākumus), mācību ilgums 3 gadi;
pavārs, mācību ilgums 3 gadi;
lauku celtniecības meistars, mācību ilgums 2 gadi;
traktorists mašīnists (uzņem no 16,5 gadu vecuma), mācību ilgums 1 gads;
mehānizētās slaušanas operators, mācību ilgums 1 gads;

maizes cepējs, mīklas sagatavotājs, mīklas sadales mašīnu mašīnists (mācību ilgums 3 gadi);

autoremontatslēdznieks, B, C kategorijas autovadītājs (mācību ilgums 1 gads).

Mācības latviešu un krievu valodā. Mācību laikā audzēkņus apgādā valsts. Sekmīgiem audzēkņiem maksā stipendiju — 10 rubļus mēnesī. Mehānizētās slaušanas operatoriem stipendiju maksā lauku saimniecības, un tā ir līdz 100 rubļu mēnesī.

Skolas adrese: Preiļu rajons, Jaunaglona, 58. profesionāli tehniskā vidusskola. Tālruni: 65721 un 65743.

JĒKABPILS SOVHOZTEHNIKUMS

uzņem audzēkņus 1988. — 1989. mācību gadam šādās specialitātes:

— lauksaimniecības uzņēmumu grāmatvedība — ar astoņgadīgās skolas izglītību. Mācību ilgums — 2 gadi 10 mēneši.

— lauksaimniecības uzņēmumu plānošana — ar vidusskolas

izglītību. Mācību ilgums — 1 gads 10 mēneši.

Ieskaitīšana tehnikumā pēc 15. augusta uz dokumentu kursa pamata. Bez īestāju eksāmeniem.

Dokumentus pieņem no 25. jūnija līdz 15. augustam.

Tehnikumā ir kopmītne un ēdnīca.

Adrese: Jēkabpils, Padomju ielā 1, tālruni: 32442, 31443.

PĀRDOD govi kolhoza «Dubna» Kalvos, Vaivods.

KINOTEĀTRA «ATPŪTA» (Līvānos) VIDEOSALONA FILMU REPERTUARS AUGUSTĀ

«Runcis zābakos apceļo pasauli» (Japāna) — 3. un 4. augustā plkst. 17.15, 6. un 7. augustā plkst. 16.15.

«Monzunds» («Lenfilm») — 4. un 5. augustā plkst. 19.15.

«Morisvilas pils spoks» (Čehoslovākija) — 6. un 7. augustā plkst. 18.15.

«Apači» (DEFA, VDR) — 10. un 12. augustā plkst. 19.15, 14. augustā plkst. 16.15.

«Alibabas un četrdesmit laupītāju piedzīvojumi» (PSRS — Indija) — 11. augustā plkst. 17.15, 13. augustā plkst. 16.15.

«Ardievu, Zamoskvorečjes pašpuikas!» («Mosfilm») — 12. augustā plkst. 21.15, 14. augustā plkst. 18.15.

ROZUPES CIEMA PIRMSSKOLAS BĒRNU IESTĀDE «BITTE»

1988. — 1989. mācību gadā uzņem audzēkņus visās vecuma grupās.

Uzziņas pa tālruniem 48552, 48695.

Pār taviem pleciem klāsies sūnu lakats smaģis, Kas izrakstīts ar zeltskavainām smilģām,

Tās klusiem čukstiem tavu vārdu sauks — Nav tiesa, māmuliņ, ka tev nav.

(H. Skuja)
Izsakām dziļu līdzjūtību VERONIKAS ELSTES piederīgajiem, no viņas uz mūsu atvadoties.

Kirova kolhoza kolektīvs

IZDOD ISTABU par palīdzību pensionāru ģimenei. Rakstīt: Rēzeknes raj., Malta, a.k. 25. V. Divra.

PREIĻU RAJONA SADZĪVES PAKALPOJUMU KOMBINĀTAM

pastāvīgam darbam Līvānu iecirknī vajadzīgs

dažādu darbu strādnieks. Uzziņas pa tālruni 42228.

BERNU VECĀKU IEVERIBAI

Ar 2. augustu Preiļos (universālveikalā) un Aglonā organizējam paplašinātu tirdzniecību ar precēm, kuras nepieciešamā skolēniem. Bērnu apģērbu nodaļa varēs pasūtīt to izmēru skolēnu formas tērpus, kuru attiecīgajā brīdī nebūs pārdošanā. Lai iegādātos skolēnu formas tērpu un sporta apģērbu, jāuzrāda skolēna apliecība, kura izdota Preiļu rajonā.

Preiļu patērētāju biedrības tirdzniecības pakalpojumu birojs

PREIĻU

SAKARU MEZGLAM

darbam Līvānu līniju tehniskajā iecirknī vajadzīgs

sakaru elektromontieris. Pieteikties Līvānu līniju tehniskajā iecirknī, tālrunis 44297.

Kam, māmiņa, tālu gājī, Kā saulīte norietēji?

(T. dz.)

Skumju brīdī esam kopā ar Loniju, MAMINU smiltāja izvadot.

Poliklīnikas kolektīvs

Lai mātes mīlestība paliek dziļi sirdī

Par avotu, kur mūžam spēku smelt!

(Z. Viņupe)

Izsakām dziļu līdzjūtību Jānim Elstam, MATI guldot smiltājā.

Krājbankas kolektīvs

«LEŅINA KAROGS»

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodā.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Прейли, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1. TĀLRUŅI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 21996, atbildīgais sekretārs — 22154, agrorūpnieciskā kompleksa, jaunatnes dzīves un sporta nodaļas — 21759, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400, Daugavpils, Valkas ielā 1. 1 nos. Iespiedlīdzsne. Ofsetiespiedums.

Metiens 13 777 eks. (latv. val. 9 796 eks., krievu val. 3 981 eks.). Indekss 68169.

Pas. 1184.